

Hồi Thứ Tám Mười

LƯƠNG SƠN THẦN ĐÀ

Trong giọng cười chứa đầy những ý khinh thường và cuồng ngạo, Lương Sơn Thần Đà bữu môi lớn tiếng nói:

– Lão đại tử cho là ta buồn cười lắm sao?

Võ Lâm Chi Hậu dứt tiếng cười lớn nói:

– Đương nhiên buồn cười thật, ta chưa từng gặp ai nói hai chữ công lý trước mặt ta không ngờ gã lưng gù này lại thốt ra lời nói này.

Mặt Lương Sơn Thần Đà trầm xuống nói:

– Lão đại tử khinh khi thiên hạ không còn ai nữa hay sao?

– Mi muốn thử tài ta chẳng?

– Không dám, đã có duyên tương kiến, nên lãnh giáo vài chiêu mới được, bất tài có thua trận về bảo cũng dễ ăn nói một chút.

– Được, ta sẽ cho chúng bay toại nguyện, ra tay đi!

Lương Sơn Thần Đà tay không lắc, chân chẳng động, từ từ phát phơ tới trước hai trượng, chấp tay xá một xá nói:

– Xin lão đại tử nhẹ tay một chút.

– Chớ màu mè làm gì, ra tay đi.

Lương Sơn Thần Đà nhìn Được Vương Kỳ Sĩ nói:

– Lão đại tử, người làm võ lâm tôn trọng, quơ kiếm động trượng khó xem lắm, tốt nhất là lão đại tử biểu diễn vài đường, bọn bất tài chúng tôi nếu cảm thấy tâm phục, sẽ tức khắc rời khỏi núi này ngay.

Võ Lâm Chi Hậu tăng hắng một tiếng nói:

– Lưng gù kia, mi khá thông minh đấy, muốn thăm dò hư thực của ta trước, nếu đánh được thì đánh, bằng thấy không thể thắng thế, sẽ không đánh mà rút lui chứ gì?

Càng già càng dẻo dai, quả thật cặp mắt mù sắc bén gồm, đã nhìn thấu tâm ý của Lương Sơn Thần Đà rồi, Đinh Hạo thì không khỏi âm thầm thán phục.

Lương Sơn Thần Đà cũng chẳng chịu thua, lạnh lùng nói:

– Lão đại tử đã nghĩ thế, cho dù bất tài này có ý vậy thật, nếu miễn được binh đao, há cũng chẳng tốt lắm sao?

Võ Lâm Chi Hậu trầm tư giây lát nói:

– Cũng được để bọn mi mở mắt một phen, nhưng phải có điều kiện!

– Điều kiện gì?

Võ Lâm Chi Hậu nhượng cao đôi mày trắng nói:

– Nếu bọn bây tự biết bắt địch bỏ chạy, vinh viễn cấm không được tái xuất giang hồ!

Lương Sơn Thần Đà và Được Vương Kỳ Sĩ cùng nhìn nhau biến sắc, họ nhìn nhau một cái, trong lòng họ liền có thỏa hiệp ngầm, vẫn do Lương Sơn Thần Đà lên tiếng nói:

– Điều kiện của đại tỷ có khắt khe lắm không?

– Nếu cảm thấy điều kiện khắt khe thì các người có thể từ chối.

– Không động thủ lui khỏi núi cũng được chứ?

– Ta nói một không hai.

Lương Sơn Thần Đà khập khểnh một cái nói:

– Được, cứ y theo lời lão đại tỷ mà thực hành.

Ánh mắt Võ Lâm Chi Hậu chuyển động lia lịa, găm thét một tiếng:

– Xem đây!

Lão lượn mình nhảy vọt đến một tảng đá to lớn, cây trượng trong tay lão để ngang ngực trở về phía trước, một luồng cương khí vô hình truyền vào cây trượng, từ mũi trượng toát ra bắn thẳng vào tảng đá to lớn. Sột, sột vài tiếng, chỉ thấy bụi đá tung tóe lên cao tảng đá lớn đã bị xuyên phá một lỗ thật to.

Đinh Hạo nhìn Thọ Dao Phong nói:

– Lão ca ca một kích này thật là kinh người!

Thọ Dao Phong cười nhạt nói:

– Cương khí xuyên không phá thạch, tiểu huynh đệ vẫn làm được chẳng có gì lạ cả.

Chỉ thấy Lương Sơn Thần Đà phát phờ tiến tới, cười sang sảng nói:

– Nội lực của đại tỷ quả nhiên lợi hại nhưng...

– Nhưng thế nào?

– Bất tài cũng là được như thế!

– Nói thế mi chưa phục chứ gì?

– Chẳng phải không phục nhưng chưa thể trả ra một giá xứng đáng để trừ danh giang hồ bọn tôi.

Trong lúc nói chuyện như cố ý mà lại như vô ý, ba người đã đứng thành hình tam giác vây Võ Lâm Chi Hậu vào giữa.

Võ Lâm Chi Hậu dòm ngó chung quanh một cái, thản nhiên nói:

– Chúng bây chuẩn bị ba người liên thủ chẳng?

Dược vương hai tay cầm cây cuốc xá một xá cười khúc khích nói:

– Xin lãnh giáo thần công của lão đại tử!

Võ Lâm Chi Hậu lạnh lùng liếc nhìn ba người một cái, giơ trượng bổ ngay vào người Dược vương. Cũng đồng thời Võ Lâm Chi Hậu quơ trượng tới, Lương Sơn Thần Đà và Kỳ sĩ mỗi người đánh ra một chưởng.

Trong tiếng nổ ầm ầm, Dược vương bị trượng phong bắn dội ra xa bảy tám bước, Võ Lâm Chi Hậu cũng bị chưởng lực cùng lúc công kích của Lương Sơn Thần Đà và Kỳ sĩ làm cho thân người chao đảo vài cái.

Bóng người thoát tách ra, liền nhập lại ngay, một màn ác chiến kinh tâm táng đờm đã diễn ra trước mắt. Chỉ thấy bóng trượng như một khoảng núi, chưởng phong kêu vù vù. Đấu được một lúc đã không sao trông thấy thân người nào với người nào nữa rồi.

Ba người liên thủ phối hợp tấn công chẳng có một sơ hở, người này tiến tới người kia thụt lùi, nhất là Lương Sơn Thần Đà mỗi một chưởng của y đánh ra, thế mạnh như long trời lở đất.

Đinh Hạo xuống giọng nói:

– Lão ca ca người đoán xem bên nào thắng?

Thọ Dao Phong chẳng chút do dự nào nói:

– Đương nhiên là Võ Lâm Chi Hậu rồi!

– Do đâu mà người nhận xét thế?

– Đệ chẳng thấy nhuệ khí của Võ Lâm Chi Hậu còn hăng sao, còn ba tên tiểu tử kia thì Dược Vương Kỳ Sĩ xuất thủ ra chiêu chậm chạp và không còn mãnh liệt như trước nữa, chỉ trong vòng năm chiêu nữa sẽ có kết quả ngay.

Quả thật lời phán đoán của Thọ Dao Phong chẳng sai, vừa đến chiêu thứ tư đã nghe thấy một tiếng ự thì Kỳ Sĩ đã bay bổng lên không văng ra vòng chiến, rớt xuống chân cây cầu tòng, người thì ngã xuống, đứng dựa vào thân cây thở hồng hộc, hai bên khoe miệng đã rướm máu. Dược Vương loạng choạng thụt lùi ra ngoài vòng chiến.

Lương Sơn Thần Đà thụt lùi liên tục mặt mày kinh hãi nhìn Võ Lâm Chi Hậu.

Võ Lâm Chi Hậu cầm mạnh cây trượng trên đất, tiến lên ba bước trầm giọng nói:

– Lưng gù kia, để mi tâm phục khẩu phục, lại đây thi triển Mãng ngư khí công của người, nếu ta tiếp mi ba chưởng, tiếp không đặng ta sẽ chịu thua để chúng bây yên ổn ra khỏi núi.

Lương Sơn Thần Đà nói:

– Lão đại tỷ, nói thế thì chẳng công bằng...

– Thế nào là không công bằng?

– Bất tài may mắn thắng cuộc, đương nhiên có quyền tự do ra khỏi núi, cần gì đại tỷ cho phép...

– Lưng gù kia người chờ mong ra khỏi đây nữa, ba người chúng bây cho dù may mắn thắng được ta cũng không thể ra khỏi Đại Hồng sơn đâu, nếu cần một chọi một, ta chỉ cần chọn một tên đồ tử đồ tôn cũng đủ ứng phó rồi.

– Lão đại tỷ thật muốn tiếp ba chưởng của bất tài chăng?

– Ai nói đùa với mi nào?

– Không hoàn thủ chứ?

– Đương nhiên!

Lương Sơn Thần Đà cúi người lấy trớn đẩy nhẹ song chưởng, luồng gió mãnh liệt kêu vù vù thế đánh như sóng gió ba đào tấp tới, y áo của Võ Lâm Chi Hậu phát phơ bay múa, thân người đứng vững như ngọn núi.

Đinh Hạo thầm khen một tiếng: “Công lực tuyệt thật”.

Lương Sơn Thần Đà thoáng biến sắc, kế đó y đánh chưởng thứ hai, so với chưởng lúc này uy lực mạnh gấp đôi, chẳng khác nào sấm sét chín tầng mây vậy.

Thân hình của Võ Lâm Chi Hậu lay động nhẹ một cái, chẳng di động tấc bước nào cả, coi như lại tiếp được chưởng thứ hai này rồi.

Lương Sơn Thần Đà xuống giọng tăng hắng một tiếng bỗng toàn thân phình to như quả cầu, tóc bạc trên đầu dựng đứng lên cả hình thù trông vừa buồn cười vừa kinh người, xem tình hình y đã vận khởi công lực đến cực điểm.

Ầm một tiếng nổ vang không khác gì long trời lở đất, làm chấn động cả chu vi năm trượng vuông.

Bóng Võ Lâm Chi Hậu lún cả nửa người hai chân lún sâu vào đất đến ngang gối.

Thọ Dao Phong hốt hoảng nói:

– Nội lực của mục già này gồm thật!

Đinh Hạo gật đầu chẳng nói lời nào, hấn nhủ thầm: Kim Long bang làm thế nào lại vỗng được cao thủ xuất thế như vậy, căn cứ vào công lực của Kim Long sư giả mà nói thì võ nghệ của Kim Long bang chủ ắt phải kinh khiếp chẳng sai.

Ngay lúc này Võ Lâm Chi Hậu rút cả hai chân đã lún sâu dưới đất lên, đưa tay bấu lại cây trượng, lạnh lùng nói:

– Gã lưng gù kia, chúng bây còn gì để nói nữa?

Lương Sơn Thần Đà như có hậu thuẫn gì đây, chẳng hốt hã chút nào nói:

– Thua trận dưới tay đại tỷ, chẳng phải là chuyện xấu hổ...

Võ Lâm Chi Hậu cảm phẫn nói:

– Chớ nói lời thôi nũa, ta hỏi mi trả lời thế nào đâu?

– Lão đại tỷ muốn sao?

– Lui khỏi giang hồ!

– Há há há lão đại tỷ, nếu chiếu theo thế này, cứ thất bại phải lui khỏi giang hồ, thì chốn giang hồ này không còn người nào nữa vậy!

– Gã lưng gù kia lúc nãy mi nói sao?

– Bất tài chưa hứa hẹn mà!

– Mi nuốt lời chẳng?

– Vốn là như thế!

Võ Lâm Chi Hậu tăng hắng một tiếng, trong ánh mắt lộ ra sát khí hã hùng, động cây trượng một cái nói:

– Thôi được bọn bay đã chấm phong cảnh ở Đại Hồng sơn này, thôi đành chịu vậy.

Ngay lúc này một ông lão tóc bạc hình thù quái gở bỗng hiện thân ra, trên cổ đeo hai sọ người trong tay thì cầm một cái hộp gấm từ từ bước vào giữa sân, y chính là Phong Lưu tôn giả Thượng Quang Đỉnh vậy.

Chỗ hiện thân của Phong Lưu tôn giả Thượng Quang Đỉnh cách chỗ ẩn thân của Đình Hạo và Thọ Dao Phong chưa đầy ba trượng.

– Hắc hắc hắc... tiếng cười khiến người nghe thấy phải ớn lạnh xương sống.

Võ Lâm Chi Hậu xoay người lại một cách thần tốc nói:

– Đám đầu trâu mặt ngựa chúng bay đều hiện thân cả ư?

Phong Lưu tôn giả Thượng Quang Đỉnh đã dừng lại từ nơi xa xa lên tiếng quái dị nói:

– Lão đại tỷ lâu lắm không gặp lại nha!

Võ Lâm Chi Hậu bĩu môi, quay sáng đối diện với Lương Sơn Thần Đà lại.

Ngay lúc này Được Vương Kỳ Sĩ lượn mình bỏ chạy nhanh như điện xẹt.

Võ Lâm Chi Hậu gầm rống lên:

– Chúng bay chạy đi đâu?

Phong Lưu tôn giả Thượng Quang Đỉnh quát lên nói:

– Lão đại tỷ, tại hạ hiến bảo vật nhé!

Võ Lâm Chi Hậu chẳng thềm nghe y nói gì cả, quơ trượng bổ vào đầu Lương

Sơn Thần Đà, lão lưng gù cũng chẳng chịu lép vế, song chưởng hất tới luồng gió mạnh như vụ bão, cây trượng trong tay Võ Lâm Chi Hậu hơi chậm lại một chút, Lương Sơn Thần Đà thừa ngay dịp này nhanh như cắt lượn mình nhảy lùi ra xa hơn ba trượng, phi thân chạy như gió.

Phong Lưu tôn giả Thượng Quang Đỉnh lên tiếng nói lại lần nữa:

– Lão đại tử tại hạ phải ném đầu sọ người nha!

Võ Lâm Chi Hậu cảm phần xoay người lại, rảo bước tiến về phía Phong Lưu tôn giả lên tiếng nói:

– Thượng Quang Đỉnh vài chiếc sọ người cũng dọa được ta sao?

Phong Lưu tôn giả giờ cao chiếc hộp gấm nói:

– Lão đại tử có nhận ra vật này ư?

Võ Lâm Chi Hậu biến sắc nói:

– Đây là Cửu U Bảo Hạp của yêu nhân Tố y tiên tử Từ Mị Nương cơ mà?

Phong Lưu tôn giả cười đắc ý nói:

– Lão đại tử kiến thức rộng rãi, thoáng nhìn đã nhận ra vật này ngay.

Thọ Dao Phong trầm giọng nói:

– Năm xưa Tố y tiên tử dựa vào Cửu U Bảo Hạp này đã gây nên một trận mưa máu gió tanh trên chốn võ lâm, không ngờ lại rơi vào tay lão ma đầu này.

Đinh Hạo sức nghĩ ra một việc nói:

– Vật này có lẽ là đồ giả mạo!

– Sao tiểu huynh đệ biết?

– Từ Mị Nương giáo quyết như hồ ly tinh, làm gì có chuyện y mang bảo vật y coi trọng hơn sinh mạng dâng lên cho người được!

Trong đấu trường qua một hồi khá lâu, chẳng thấy biến động gì.

Võ Lâm Chi Hậu bỗng lên tiếng cười ha há nói:

– Bảo vật hết linh nghiệm rồi chẳng?

Phong Lưu tôn giả biến sắc, buông tay ném chiếc hộp ra xa cảm phần nói:

– Lão phu đã trúng kế mưu đàn bà bỉ ổi kia rồi!

Đinh Hạo cười thầm, quả nhiên mình tiên liệu không sai, Cửu U Bảo Hạp này là đồ giả, vật thật vẫn còn trong tay Hứa Mị Nương.

Lương Sơn Thần Đà và Dực Vương Kỳ Sĩ liên thủ bỏ chạy, vì họ cho rằng Phong Lưu tôn giả dựa vào Cửu U Bảo Hạp dư sức đối phó với Võ Lâm Chi Hậu, bây giờ Cửu U Bảo Hạp mất linh nghiệm thì tình hình hoàn toàn thay đổi cả, nhưng Phong Lưu tôn giả vẫn còn ỷ lại vào Thực Nhục Khô Lâu được, chẳng biết Võ

Lâm Chi Hậu sẽ ứng phó sao đây?

Ngay lúc này Võ Lâm Chi Hậu cầm trượng lướt tới...

Phong Lưu tôn giả giơ cao một chiếc đầu sọ người găm hét:

– Đứng lại!

Rõ ràng nội tâm của y hoảng sợ khôn tả, luận võ công công lực của y quyết chẳng phải đối thủ của Võ Lâm Chi Hậu.

Võ Lâm Chi Hậu làm như không nghe thấy gì cả, cứ thế tiến tới.

Phong Lưu tôn giả từng bước một lui ra sau.

Bầu không khí ngột ngạt khẩn trương vô cùng.

Ầm một tiếng nổ vang, Phong Lưu tôn giả đã tung chiếc Thực Nhục Khô Lâu ra.

Đinh Hạo giật bắn người lên, chỉ thấy Võ Lâm Chi Hậu chẳng biết dùng thân pháp gì đã lượn mình lướt sát đến bên Phong Lưu tôn giả, thế thì chiếc Thực Nhục Khô Lâu coi như vô dụng.

Phong Lưu tôn giả biến sắc, vội thụt lùi ra sau bảy tám bước.

Võ Lâm Chi Hậu bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

– Thượng Quang Đỉnh, nếu ta cho mi một gậy, thì tất cả đồ quý này nổ tung hết, ai sẽ chết đây?

Phong Lưu tôn giả lại nhanh tay lấy ra một chiếc sọ người khác, dữ dằn nói:

– Lão đại tử, người cũng đồng số phận thôi.

Ngay lúc này, bốn người thấp thoáng hiện ra, chính là bọn Lương Sơn Thần Đà và Dục Vương Kỳ Sĩ chạy rồi mà quay lại, bây giờ tăng thêm một ông lão có gương mặt hung ác mặc chiếc áo xám tro, tuổi độ sáu mươi.

Bốn người tản ra đứng cách xa Võ Lâm Chi Hậu và Phong Lưu tôn giả độ khoảng bảy tám trượng.

Bên kia Lương Sơn Thần Đà lên tiếng nói:

– Lão đại tử bọn bất tài này vẫn muốn thọ giáo nữa!

Phong Lưu tôn giả thừa dịp nói:

– Lão đại tử, người chẳng muốn cùng ta liều mạng chứ?

Võ Lâm Chi Hậu cảm phần nói:

– Đồ quý đó dọa được ai nào?

Bên kia Lương Sơn Thần Đà lại điên cuồng quát lên:

– Lão đại tử, bọn ta không xứng đáng lãnh giáo sao?

Võ Lâm Chi Hậu cảm phần nhìn Phong Lưu tôn giả nói:

– Thượng quan Đỉnh mi không muốn sống nữa chẳng?

Phong Lưu tôn giả cười hắc hắc nói:

– Lão đại tử người...

Ngay lúc này một bóng người lướt qua sau lưng Phong Lưu tôn giả, nhanh như hồn ma bóng quỷ, Phong Lưu tôn giả vừa nói đến đây bỗng phát ra một tiếng ự tắt ngang cổ họng, thân người loạng choạng liên tục, Võ Lâm Chi Hậu nhanh như điện xẹt nhảy lùi ra xa, bấy giờ Phong Lưu tôn giả mới buông tay ném ra đầu sọ người, thân hình của y cũng ngã quy xuống đất luôn!

Ầm một tiếng nổ vang, chiếc đầu sọ người nổ tung trong bụi rậm, không một người nào bị thương cả.

Lúc bấy giờ Võ Lâm Chi Hậu liền lượn mình nhảy tới phía trước bốn người Lương Sơn Thần Đà.

Thọ Dao Phong hải hùng nói:

– Thân pháp người vừa xuất hiện này kinh thật, chiêu bài của Thọ Dao Phong ta phải gỡ bằng thôi, tiểu huynh đệ người có trông thấy hình thù người ấy thế nào không?

Đinh Hạo cũng giật mình chẳng ít nói:

– Hình như là một người bịt mặt!

– Ta cũng trông thấy thế, chẳng biết y dùng thân pháp gì làm cho Phong Lưu tôn giả chết tức khắc?

– Có lẽ là loại ám khí gì độc ác đây?

– Phải chăng đó là bản thân Kim Long bang chủ chẳng?

Đinh Hạo cả kinh nói:

– Có lẽ chính hắn!

Đinh Hạo bỗng nhìn thấy sắc mặt của lão ca ca quái lạ, hấn luống cuống lên tiếng nói:

– Lão ca ca có việc gì chẳng lành ư?

Thọ Dao Phong xúc động hốt hải nói:

– Đến bây giờ ta mới hiểu tại sao chút nữa bỏ mạng trong tay Hư Ảo lão nhân tại thành Tảo Dương, té ra bản môn đã có phản đồ.

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

– Sao lão ca ca lại bỗng nhiên nghĩ ra chuyện này vậy?

– Đệ có trông thấy ông lão mặc chiếc áo màu xám tro ấy không?

– Thấy rồi, thế nào?

– Y chính là chưởng đà của phân đà Nam phương bản môn, không ngờ y dám

phạm lỗi giáo huấn của sư tổ đầu nhập Vọng Nguyệt Bảo.

- A! Nhưng có liên hệ gì đến Hư Ảo lão nhân đâu?
- Chắc lão tiểu tử đó là người của Vọng Nguyệt Bảo vậy!
- Thế thì không đúng rồi. Hư Ảo lão nhân từng gợi ý bảo ta đối phó với Lương Sơn Thần Đà kia mà, chắc chúng nó không phải là một phe đâu.
- Bây giờ chờ bàn việc này nữa, ta phải thanh toán môn hộ mới được.
- Ngay bây giờ chẳng?
- Đúng thế!
- Thế thì phải xen vào việc giữa hai phe Kim Long bang và Vọng Nguyệt Bảo rồi!

o O o